

1

SCHUILPLAATS IN HET DUISTER

‘Voorzichtig, Edward ... Als die kerel gaat schieten!’

‘Ja’, fluistert Edward Smit terug, ‘ik kijk wel uit.’

Uiterst langzaam kruipt hij verder over de harde, steenachtige grond. Zijn vriend Wielema, de piloot, volgt hem op dezelfde manier. De Braziliaanse avond is volslagen donker. Een vogel klaagt en de wind beweegt de bomen. Telkens vallen er vruchten op de grond en telkens schrikken ze van de doffe plof. Het is de een of andere notensoort.

Recht vooruit, waar geen bomen meer staan, is een zwak schijnsel. Daar brandt een lamp in een hut. Voordat het donker viel, hebben ze het haveloze bouwsel vanuit de bosrand geobserveerd. De wanden zijn van hout en het dak bestaat uit gegolfd plaatijzer. Daarbinnen was de man naar wie ze al dagenlang intensief hadden gezocht: Taca, de bandiet, de gewetenloze kerel die tijdbommen had vervaardigd en die naar het zuiden vluchtte. Het was duidelijk dat hij van plan was om in dit eenzaam gelegen krot de nacht door te brengen.

Ze hebben gewacht tot het donker was en ze de hut dus ongezien zouden kunnen naderen. Toen het duister viel, ging daarbinnen een lichtje branden. Het schijnsel was maar vaag te zien; het raam was afgeschermd met een gordijn. Achter die vage lichtplek bewoog zo nu en dan de schim van de schurk. Naderhand werd het daarbinnen echter rustiger, de schim gleed niet telkens meer voorbij. De man zat vermoedelijk te eten in een hoek of misschien was hij bezig plannen te maken voor een volgende etappe op zijn vluchtweg.

Maar die etappe zal niet komen! Hij hoeft zich geen illusies meer

te maken. Grimmig kruipen ze verder. Alleen de wind maakt geluid. De takken zwaaien en de noten vallen – plof, plof ... Nu valt er eentje op het ijzeren dak van de hut, dat klinkt veel luider. Een beetje geschrokken blijven ze wachten, een minuut misschien – dan kruipen ze weer verder.

Edward bereikt het raam. Wielema gaat volgens afspraak de hoek om naar de achterkant, waar zich de deur moet bevinden ...

In grote spanning wacht Edward bij het raam. Glas ontbreekt. Een goor kledingstuk, dat waarschijnlijk wit is geweest, is voor de opening gespannen. Hij probeert naar binnen te gluren. Dat lukt ... Wat hij ziet, is een vrijwel lege ruimte. Er staan een paar krukjes, er ligt een oude riem, en dat rommeltje wordt beschenen door een brandende kaars.

Verbijsterd rukt hij het kledingstuk opzij, springt naar binnen en werpt nog een snelle blik om zich heen. Nee, niemand! Hij rent naar de deur. Een windzucht komt hem achterna door het raam, zodat de kaars uitwaait, maar hij heeft dan juist de deur bereikt. Hij rukt hem open, springt naar buiten en tuimelt met veel gekletter voorover, terwijl twee armen hem als een stalen tang omklemmen. Hij kan geen geluid voortbrengen, doordat zijn mond tegen een kledingstuk is geduwd.

Gedurende een paar seconden is hij verlamd van schrik. Hij weet dat ze in een afschuwelijke hinderlaag zijn gelopen, dat eerst Wielema gegrepen is en nu hij ... Leeft Wielema nog? Razend van woede rukt Edward zich los uit de ongelooflijk sterke armen van Taca ... Taca, die plotseling de stem heeft van Wielema.

‘Mensen ... Edward ... ben jij dat?’ Haperend, bijna onverstaanbaar, komen de woorden uit Wielema’s mond.

Ook Edward staat een moment te stamelen. ‘Eh ...’

Maar het volgende moment is hij weer helemaal bij zijn positieven. ‘Wielema, kom ...’ Fluisterend en gejaagd klinkt zijn stem.

‘Binnen is niemand ... Wie weet waar hij zit.’ Het is angstwekkend.

Zo snel mogelijk sluipen ze terug door het duister. Maar ergens in dat duister kan Taca hen opwachten. ‘Laat je vallen’, fluistert Wielema.

Ze liggen al. Edward heeft de revolver in de vuist. ‘Waar zit-ie, Wielema?’

‘Wist ik het maar ... Ik voel er niet veel voor om hem zomaar in de armen te lopen. Ik ga even het terrein verlichten.’

‘Maar dat is óók riskant.’

‘Weet ik. Daarom lig ik. Ga wat opzij jij. Minder kans dat-ie per ongeluk jou raakt.’ Het klinkt verbeteren.

‘Wielema ...’

‘Opzij.’

Met tegenzin kruipt Edward naar links. Een paar tellen later scheert het licht van Wielema’s zaklantaarn over de grond. Bleek en kaal ligt daar het terrein bij de hut. De lantaarn is bijzonder sterk: in de richting van het bos zijn zelfs duidelijk de gevallen noten te onderscheiden. Een kerel zouden ze dus zeker moeten zien.

Ze zien hem niet. Wel horen ze iets. Op betrekkelijk grote afstand, en in een heel andere richting. De wind drijft het geluid naar hen toe: gerinkel, alsof er glas breekt ...

‘Hoorde je dat?’ vraagt Edward verwonderd.

‘Ja.’

‘Da’s vast die kerel.’

‘Was die van glas?’

Ondanks alles moet Edward even lachen om de kolder van Wielema.

‘Kijk’, zegt Wielema. ‘Nu begint daar een lichtje te branden.’

Ze turen naar een bewegend schijnsel, dat zich ongeveer op de

plaats zal bevinden waar daarnet dat gerinkel klonk. De eigenlijke lamp zien ze niet, alleen het schijnsel.

‘We gaan eropaf’, zegt Edward snel.

‘Ja?’ Wielema aarzelt. ‘Daarnet kwamen we bij een verlaten lichtje. Geen mens te zien. Als dat nou weer zo gaat ... Die kerel kan zich daar wel verdekt hebben opgesteld. ’t Is donker genoeg om onzichtbaar te blijven.’

Edward kan er weinig tegen inbrengen. Maar moeten ze hier dan maar blijven afwachten? Dat is toch wel een treiterend idee!

Oh, nu is het schijnsel opeens verdwenen. Nu is het in ieder geval niet meer vertrouwd om eens poolshoogte te gaan nemen! Een vervelende geschiedenis. Je weet dat die kerel in de buurt is, maar je kunt geen maatregelen treffen!

Wielema loopt al verder, tussen de bomen van de bosrand door. Edward volgt hem. Een paar keer kijkt hij nog opzij, maar het schijnsel wordt niet weer zichtbaar. Ze lopen nog even door en blijven dan staan.

‘Wat kunnen we nu verder nog doen?’ vraagt Edward.

‘Voorlopig niet veel meer, vrees ik.’

‘We kunnen hier nog een poosje blijven wachten ...’

‘Dat heeft weinig zin. Die knaap moet ons hebben zien komen, en toen heeft-ie de benen genomen.’

‘Dat weet ik nog niet! Best mogelijk dat hij al even de deur uit was toen wij de hut bereikten. We hadden immers al een tijdje niets meer zien bewegen achter dat verlichte raam.’

‘Nee. Maar dat kan ook heel iets anders betekenen: dat die man de zaak niet vertrouwde en dat hij stilletjes op de uitkijk zat. En toen is hij ervandoor gegaan. Maar hoe kwam jij daar zo opeens? Stond dat raam open?’

‘Er zat geen ruit in’, zegt Edward stug. Dat het zo gegaan is, zit hem lelijk dwars! ‘Zulke ramen zijn er meer’, zegt hij nog.

Maar Wielema zegt: 't Is nu allemaal zo duidelijk als glas – omdat het glas er niet meer in zat! Die kerel deugt beslist niet, Edward. Hij fabriceert tijdbommen en hij steelt zelfs een ruit. Maar hij heeft er niet veel plezier van gehad – die ruit ligt al aan stukken, daarginds. Nu weten we dus wat dat gerinkel betekende.'

'Ja, toe maar. 't Is wel slim bedacht. Maar intussen ligt ons plan in duigen.'

'En aan spaanders', zegt Wielema laconiek. 'Zo'n mooie tuinstoel ...'

'Wat ...?'

'Tuinstoel. Die stond tegen het krot. Een oud, gammel ding. Ik dacht: ik zet hem voor de deur. Als Taca kans ziet naar buiten te stormen, vliegt hij voorover. En dat is dus gebeurd. Ik vond het alleen wat typisch dat hij Nederlands sprak, al sprak hij het niet vloeiend.'

'Alsof je zèlf niet stond te hakkelen', zegt Edward nijdig. Hij wrijft over zijn pijnlijke schenen.

Wielema klopt hem lachend op de schouder. 'Laten we onze wagen maar weer op gaan zoeken, Edward.'

Na een minuut of tien gelopen te hebben, bereiken ze het dorp waar ze hun jeep hebben achtergelaten in de schuur van een herberg. In de herberg brandt nog licht. De baas staat met slaperige ogen voor de deur en loopt meteen naar de schuur om zijn vrouw te wekken, die zit te slapen in de jeep. Wielema, die de man verzocht had tijdens hun afwezigheid een oogje te houden op het voertuig, kan slechts met moeite zijn gezicht in de plooi houden, terwijl hij het goeie mens bedankt. Ze stapt uit, slaapdronken, en verdwijnt.

'Wat doen wij?' vraagt Wielema.

'Ga jij maar naar bed. Ik pas wel op de jeep.'

‘Jawel jongen, dat is goed bedoeld, maar dat wordt niks zo. Als we maar halve nachten slapen, zijn we overdag niet helder wakker. En hoe kun je met een slaperig hoofd iemand opsporen die vermoedelijk bijzonder uitgeslapen is?’

‘Hm. Wat wilde je dan?’

‘We gaan naar onze kamer en dan gaan we slapen.’

‘Maar Taca dan? Die ...’

‘Is ervandoor gegaan. Dat was duidelijk genoeg. Morgen zetten we onze opsporingsactie voort.’

Edward stemt toe. Hij volgt Wielema naar hun kamer: een onooglijk vertrekje, boven, onder het dak. Links en rechts is een bed op de vloer.

‘Als je me vannacht hoort schreeuwen’, zegt Wielema, ‘moet je niet meteen denken dat iemand me te pakken heeft, hoor. Ik heb dan alleen maar m’n hoofd gestoten tegen het dak.’

‘Bedankt voor de waarschuwing. Wielema, welterusten.’

Wielema antwoordt met dezelfde wens: ‘Durma bem.’

Zijn Portugees is minder goed dan dat van zijn vriend en een kleine oefening aan het eind van de dag kan heus geen kwaad! Ze grinniken.

Wielema slaapt. Af en toe hoort Edward hem snurken. Zelf kan hij niet in slaap komen. Met open ogen ligt hij in het duister te staren. Soms klinkt het geluid van een of ander dier dat rondzwerft door de Braziliaanse nacht. En ergens in het duister is ook Taca, de man die een groot gevaar oplevert voor de maatschappij. Sinds enkele dagen is Edward, op dringend verzoek van enige hooggeplaatste politieautoriteiten, intensief bezig de bandiet op te sporen. En hij wordt daarbij trouw geholpen door zijn vriend Wielema, de piloot.

Wielema snurkt weer even. Buiten roepen de dieren. En Edward

staart in de nacht. Het is een vreemde tijd. Tot voor kort had hij niet kunnen denken dat hij hier zou gaan optreden als assistent van de recherche. Soms, zoals nu in het donker, lijkt het bijna onwezenlijk. Maar dat is het niet! Hij hoeft maar even weer te denken aan de belangrijke bijeenkomst, die plaatsvond aan het begin van deze actie. De politieautoriteiten waren zichtbaar blij, toen ze hun assistenten zagen verschijnen. ‘Hartelijk welkom, señor Smit’, zei de leidinggevende functionaris, terwijl hij hem de hand drukte. ‘En u eveneens, señor Wielema.’

Nadat ze ook met de andere heren hadden kennisgemaakt, werd door de chef een heel beknopt overzicht gegeven van de voorafgaande gebeurtenissen. ‘Señor Edward Smit maakte, in gezelschap van zijn vader en een paar kennissen, een expeditie door het Amazonegebied. Ze reisden per vliegtuig en hun piloot was señor Wielema. Tijdens de reis is hun leven meer dan eens bedreigd geweest door tijdbommen. Degenen die deze tijdbommen gebruikten, zijn echter gearresteerd. Dit is voornamelijk te danken aan señor Smit, die blijkt te beschikken over een grote dosis moed, vernuft en doorzettingsvermogen.’

Edward, verlegen geworden, wees naar Wielema, die hem behulpzaam was geweest. Wielema keek wat vragend, had lang niet alles begrepen, doordat het Portugees hem tamelijk vreemd was. Toen Edward dat tegen de leidinggevende functionaris zei, verontschuldigde die zich, waarna hij in het Engels verder ging: ‘Wij zijn dan ook bijzonder blij dat mister Smit zich, op ons verzoek en met toestemming van zijn vader, bereid heeft verklaard met ons te willen samenwerken, daarbij geassisteerd door mister Wielema. Gezamenlijk hopen wij degene op te sporen die de tijdbommen heeft vervaardigd. Verschillende bijzonderheden zijn ons al bekend, voornamelijk via mister Smit. Graag echter zullen wij, nu we bijeen zijn, nog een korte samenvatting ontvangen.

Mister Smit, mag ik u dan nu het woord geven? Niemand van ons kent de bewuste persoon. Maar u hebt hem zelf gezien?’

Edward kuchte. ‘Yes sir. Ik zag hem enige tijd geleden op de markt in Belém. Hij trok mijn aandacht. Niet doordat hij papegaaien verkocht, maar door het ontzettende tumult dat hij veroorzaakte. Hij bleek hooglopende ruzie te hebben met iemand die ik naderhand weer ontmoette. Die vertelde mij dat Taca, de bewuste papegaaienverkoper, vroeger instrumentmaker was geweest en dat het iemand was voor wie je op je hoede moest zijn: een venijnig mens, die je zomaar naar de keel vloog.’

Er werd met grote belangstelling geluisterd en er werden notities gemaakt.

Edward ging verder: ‘Het signalement van Taca luidt als volgt: klein postuur, grauw gezicht en sluwe, gluiperige ogen. De ogen van een roofdier. Verder een korte baard. Ook baardige wangen. Hoe hij was gekleed, kan ik mij niet herinneren. Wel kan ik zeggen dat het een gespierd iemand was. Zijn bewegingen waren uiterst snel. Ik kreeg de indruk dat hij bijzonder lenig was. Zijn stem klonk snepend. Zoals u ziet, is het een tamelijk vaag signalement. Het spijt me.’

‘Voor ons heeft dit signalement wel degelijk waarde, mister Smit’, verzekerde de chef. Vervolgens wendde hij zich tot de piloot: ‘Mister Wielema, mag ik u vragen: hebt u destijds de nu gezochte ook gezien?’

‘No sir. Ik heb mister Taca nooit ontmoet. Ik kan het trouwens niet betreuren.’

Even werd er smakelijk gelachen om de droge humor van de piloot. Daarna richtte de chef zich weer tot Edward: ‘Mister Smit, kunt u ons nog iets vertellen over de bommen die Taca vervaardigd had?’

Even keek Edward naar zijn vriend. Hij zag dat die met sombere

ogen in de verte staaarde en hij wist dat Wielema, net als hij, weer de verschrikkelijke dingen zag gebeuren, die hun de laatste tijd waren overkomen. Zulke dingen mochten zich niet herhalen!

Edward richtte zich tot de wachtende autoriteiten: ‘Gentlemen. De gezochte Taca is, naar mijn mening, een uiterst gevaarlijk individu! Hij vervaardigt tijdbommen en hij is in dat lugubere werk ongelooflijk bekwaam! Een betrekkelijk kleine bom heeft reeds een verbijsterend grote explosieve kracht. Mister Wielema en ik hebben dat geconstateerd.’

De piloot bevestigde dit.

Edward vervolgde: ‘Een zo sinistere figuur als Taca is in staat een vreselijk onheil aan te richten. Om te proberen dit te voorkomen, willen mister Wielema en ik graag ons best doen, door met u samen te werken.’

‘Yes’, zei Wielema vastberaden. ‘Wij begrijpen heel goed dat onze taak niet eenvoudig zal zijn.’

Nee, eenvoudig was die zeker niet! De situatie werd besproken. Ze wisten op dat ogenblik nog maar bitter weinig. Ze wisten dat Taca zijn huis verlaten had. Een van zijn burens had nog verteld dat hij Taca enkele dagen geleden had gezien ten zuiden van de stad. Taca was te voet en volgde een rimboepad. Hij voerde bagage mee.

‘Wij hopen hem te vinden’, zei Wielema tegen de politiefunctionaris die de bijeenkomst leidde. Zijn stem klonk grimmig.

De functionaris deelde mee dat ze over alle mogelijke vervoersmiddelen konden beschikken. Er stond en lag van alles voor hen klaar. Auto’s, motorboten, een watervliegtuig, een ander vliegtuig, een kano zelfs, oh ja, en ook een helikopter.

Edward was verbluft. ‘Enorm!’ zei hij.

Wielema zei dat rolschaatsen en een bulldozer ontbraken. En weer werd er even gelachen.

Ze kregen ook een paar medewerkers. Twee mannen van de recherche, uiterst bekwame lui, die al verschillende ingewikkelde karweitjes op het gebied van de misdaad hadden opgelost. Lui met een reputatie dus! Aardige mensen óók! De verstandhouding was meteen uitstekend.

Ze trokken eropuit. Eerst met z'n vieren, per helikopter. Telkens landden ze om te informeren of iemand een man gezien had die voldeed aan het signalement. Niemand kon hen inlichten. Was het een wonder? Het land was wild. Je zag bossen, je zag verlaten streken. Taca zou daarvan gebruik weten te maken! Maar een paar dagen geleden troffen ze uiteindelijk toch iemand, die zei: 'Ik heb zo'n man gezien, hij liep daarginds op de paden.'

'In welke richting?'

'Hij liep over de paden naar het zuiden.'

'Wanneer zag u hem?'

'Gisteren, toen het juist middag was.'

Met z'n vieren overlegden ze: wat doen we? Een helikopter was een opvallend ding. Als Taca die zag, zou hij misschien meteen argwaan krijgen. Ze verwisselden het toestel voor twee jeeps. Daarmee gingen ze het gebied doorkruisen, terwijl er telkens werd geïnformeerd. Vanmiddag spraken Edward en Wielema iemand die hun kon vertellen dat hij een paar uur geleden een persoon had gezien die eruitzag als degene naar wie ze vroegen. Eindelijk waren ze dus in de buurt. Ze reden naar het dichtstbijzijnde dorp, stalden er de jeep in de schuur van een herberg, en trokken met z'n tweeën de wildernis in.

Uiteindelijk ontdekten ze de gezochte! Taca liep in het bos en zocht er blijkbaar noten. Telkens keek hij schichtig om zich heen. Zij zorgden ervoor dat hij hen niet zag. Edward tuurde door de kijker. Wielema vroeg nog of hij het echt wel was.

‘Ja, nou en of. Kijk zelf maar ’ns.’

Wielema nam de kijker, richtte hem op de schichtige figuur. ‘Afschuwelijk’, zei hij. ‘Wat een tronie ... Hij heeft een revolver ook. Dat hadden we wel verwacht. Maar je kunt zomaar zien dat hij hem ook onmiddellijk gebruiken zal als voor hem de nood aan de man komt.’

Edward twijfelde daar evenmin aan. Ze overlegden wat ze moesten doen. Het was onmogelijk de kerel dicht te naderen zonder ongezien te blijven, het bos was erg open. Ze wachtten.

Toen de avond kwam, sloop de misdadiger naar een hut die op een grauwe vlakte stond, juist buiten de rand van het bos. Hij ging naar binnen en zij bleven wachten tot het volkomen donker was. Toen kropen ze naar de schuilplaats van de schurk – maar het resultaat van hun actie is wel bijzonder teleurstellend geweest, al heeft Wielema daarna nog wel geprobeerd met een paar grapjes de moed erin te houden ...

Wat is dat, daar beneden ... Geschrokken ligt Edward te luisteren. Hoor ... Geschuifel ... gekraak. ‘Wielema ...’ Fluisterend klinkt zijn stem ‘Wiel... Wielema ... er is onraad!’

Een doffe klap, ergens in de buurt van Wielema. Wielema kreunt. Wat hij bij het naar bed gaan gezegd heeft, is werkelijkheid geworden: hij is overeind gevlogen en heeft dus zijn hoofd op een geduchte manier gestoten aan het dak. Hij kan wel kreunen van de pijn, maar hij is al bij het venstertje om naar buiten te turen, in de nacht. Hij ziet niets, alleen sterren – nee, lichtkogels! Nee, geen van beide – door die afschuwelijke bons zijn hem de sterren voor de ogen gesprongen. De lucht is nog steeds bewolkt, het is aardedonker ... maar beneden, binnen, is wel degelijk iets aan de hand! De jeep! denkt hij.

‘De jeep ...’ fluistert Edward ontsteld. Ze zijn al op weg naar

beneden, horen intussen geluiden in de gelagkamer. Een paar dreunende stappen, dan de woedende stem van de eigenaar van de zaak. Er stuift iets voorbij, naar buiten, zwijgend en geruisloos. Er is hoegenaamd niets te onderscheiden, toch zetten Edward en Wielema de achtervolging in. Hun gastheer volgt hen op de voet, hij schreeuwt, Wielema brult, Edward gaat woedend aan de kop, zijn blote voeten komen petsend neer op de rotsachtige bodem.

Plotseling flitst hem iets voorbij, het glimt vaag en sinister. Wielema stoot een schreeuw uit. Glasgerinkel klinkt en direct daarop een spookachtig geloei. Versteend van schrik staat Edward stil, beseft pas dan dat het geloei veroorzaakt wordt door de eigenaar van het café ... In de benauwende stilte die erop volgt, klinkt op betrekkelijk grote afstand al het gekraak van takken. De vluchteling is weg. Hoe zul je hem vinden in deze duisternis?

Ze kunnen elkaar maar uiterst vaag zien. Het is allemaal ontzettend raadselachtig, beklemmend en verwarrend. Edward tuurt. Wat is er gebeurd? Dat donkere daar, dat hij nauwelijks kan onderscheiden, moet Wielema zijn, maar hij lijkt zo klein. En verder op de achtergrond is een nog veel kortere schim. Het is de eigenaar van de herberg, hij schreeuwt, razend van woede, jammert opeens ... Uit de richting van de herberg klinkt de stem van zijn vrouw, die angstig vraagt wat er aan de hand is. Maar wie kan dat zeggen?

Wielema gromt: 'Afschuwelijk ... Mijn been ... Het bloedt.'

Edward staat nu bij hem. Wielema staat gebukt, de herbergier zit op de grond en roept woedend tegen zijn vrouw dat zij een licht moet brengen. Zij verschijnt er al mee in de deur, nadert snel door het donker, terwijl ze steeds blijft vragen wat er dan toch wel mag zijn gebeurd. Haar stem klinkt schrill van angst.

Daar is ze. Het licht valt over hen heen. En over de venijnige scherven van een fles. De rechtervoet van de herbergier bloedt. Is dat een wonder als je zomaar door glasscherven loopt? Het been

van Wielema bloedt niet. ‘Ik dacht het’, zegt hij opgelucht. ‘Toen ik eroverheen streek, voelde ik iets vochtigs.’

‘Vinho!’ zegt de baas van de herberg nijdig tegen zijn vrouw, terwijl hij naar de scherven wijst. Zij knikt. Wijn. Ja, natuurlijk! Het is iedereen wel duidelijk. De scherven liggen in een plas wijn. De dief heeft de fles in hun richting gesmeten, de fles raakte Wielema’s scheen, sloeg meteen tegen de rotsachtige grond en sprong uit elkaar. De wijn spatte tegen Wielema’s been – dat was die vochtigheid. En de herbergier, die geen kans zag om tijdig tot staan te komen, kwam met een van zijn voeten in de glasscherven terecht. Verbitterd kijkt hij om zich heen. Hij kan moeilijk lopen. Wielema en Edward willen hem wel dragen, maar dat aanbod slaat hij af. Hinkend, ondersteund door zijn vrouw, begeeft hij zich naar huis. Edward haalt snel de verbandtrommel uit de jeep, waarna Wielema de voet vakkundig behandelt.

De herbergier bedankt hem hartelijk. Zijn vrouw is intussen op zijn verzoek gaan kijken of er slechts één fles wijn gestolen is. Nee. Verontwaardigd toont ze een fles met geelkleurige wijn. Hiervan waren er drie, nietwaar? Ja. Welnu, er is er nu maar één meer! Er zijn er dus twee gestolen! Hoe lafhartig!

Twee flessen van die gele wijn! De ogen van de herbergier flikkeren. Hij zorgt er altijd voor, zegt hij verklarend tegen zijn gasten, dat hij een groot aantal soorten wijn voorradig heeft, en van iedere soort een aantal flessen.

Ze knikken beleefd. Tenslotte interesseert hen die wijnkwestie niet zo heel erg. Ze gaan onderzoeken of er niets is gebeurd met de jeep.

Nee. Dat valt mee – maar ze voelen er weinig voor om nog weer te gaan slapen. Het is duidelijk dat Taca, de vluchteling, geprobeerd heeft een paar flessen wijn in handen te krijgen, om zich wat moed in te drinken voordat hij verder trok! Dat zijn achtervolgers

hier logeerden, heeft hij blijkbaar niet geweten. Maar hij heeft daarnet natuurlijk wel dat geroep en geschreeuw gehoord, en het is niet onmogelijk dat hij nu argwaan heeft gekregen. Hij kan nu twee dingen doen. Hij kan zorgen om in het donker zo ver mogelijk hiervandaan te komen – maar hij kan ook, door gebruik te maken van de inhoud van de resterende fles, zo overmoedig worden dat hij nog eens eventjes poolshoogte komt nemen!